

Загалом аргументів проти новоствореного міністерства вбачається більше, ніж у підтримку, багато питань залишаються відкритими і невирішеними.

Отже, проводячи відповідні реформи в державі та створюючи такі органи урядовці та депутати повинні не забувати, що свобода слова, свобода вираження поглядів і переконань, діяльність політично й економічно незалежних засобів масової інформації є невід'ємними і основоположними правами кожної людини і громадянина в сучасному демократичному суспільстві.

Література

1. Питання діяльності Міністерства інформаційної політики України: Постанова Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 р. № 2 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 6. – Ст. 124.

УДК 342.9.(032)

Коваль А. М., к.ю.н., доцент,
Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна

«МЕДИЧНА ДОПОМОГА» І «МЕДИЧНА ПОСЛУГА»: ПИТАННЯ НОРМАТИВНОЇ ФІКСАЦІЇ

Конкретизуючи конституційні положення, Основи законодавства України про охорону здоров'я у статті 6 закріплюють, що кожний громадянин України має право на охорону здоров'я, а це передбачає: а) проведення медичного огляду та соціальне обслуговування і забезпечення, які є необхідним для підтримання здоров'я людини, а також створення безпечних і здорових умови праці, навчання, побуту та відпочинку; б) підтримання безпечних для життя і здоров'я навколишнього природного середовища, та санітарно-епідемічне благополуччя території і населеного пункту, де проживає людина; в) надання достовірної та своєчасної інформації про стан її здоров'я і здоров'я населення в цілому, включаючи існуючі і можливі фактори ризику та їх ступінь; надання кваліфікованої медико-санітарної допомоги, включаючи вільний вибір лікаря і закладу охорони здоров'я; г) правовий захист від будь-яких незаконних форм дискримінації, пов'язаних із станом здоров'я; д) оскарження неправомірних рішень і дій працівників, закладів та органів охорони здоров'я та відшкодування заподіяної здоров'ю шкоди та інші права.

В Конституції України не розкривається зміст поняття «медична допомога». Відсутнє його визначення також і в Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» та інших нормативно - правових актах, які регулюють відносини у сфері медичного забезпечення особистості.

В той же час в наукових джерелах по медицині під поняттям «медична допомога» охоплюються комплекс заходів лікувального, діагностичного, профілактичного, реабілітаційного характеру, що здійснюються при захворюваннях, травмах, пологах, а також в це поняття включається медичний огляд та деякі інші види медичних робіт [1].

Водночас зміст поняття «медична допомога» та близького до нього поняття «медична послуга» до цього часу залишається не визначеним. Вони, зокрема, відсутні і у постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку платних послуг, які надаються в державних закладах охорони здоров'я та вищих медичних закладах освіти» [2], про що йдеться в рішенні Конституційного Суду України [3].

Поряд із цим потребує розробки і правовий механізм, пов'язаний з наданням медичної допомоги та отриманням медичних послуг. Працюючи над удосконаленням регулювання суспільних відносин у сфері охорони здоров'я за допомогою права слід виникненні прогалини надолужити шляхом внесення змін чи доповнень в нині діючі нормативно-правові акти, як-то Основи законодавства України про охорону здоров'я та інші законодавчі акти, так і шляхом прийняття нових нормативно-правових актів, як це пропонують окремі народні депутати та представники робочих груп по підготовці проектів законодавчих актів, зокрема, наприклад, такого проекту як Закон України «Про правові основи біоетики і гарантії її забезпечення», де вказані поняття трактуються наступним чином: медична допомога – це лікарські, сестринські або пов'язані з ними послуги, що надаються лікувально-профілактичними установами і виробниками медичних послуг; медична послуга – це безпосереднє проведення оглядів, консультацій, операцій, маніпуляцій, процедур, досліджень і догляду за пацієнтом.

Запропонований робочою групою фахівців у сфері медицини і права проект Закону України «Про правові засади біоетики», в розробці якого безпосередньо приймала участь і автор, вказані поняття трактує в таких редакціях: медична допомога – це вид діяльності, що включає комплекс заходів, спрямованих на оздоровлення та лікування пацієнтів у стані, що на момент її надання не загрожує життю, здоров'ю і працездатності людини, та здійснюється професійно підготовленими працівниками, які мають на це право відповідно до законодавства; медична послуга – це безпосереднє проведення оглядів, консультацій, операцій, маніпуляцій, процедур, досліджень і догляду за пацієнтом .

На нашу думку, медична послуга також повинна поділятися на два різновиди: 1) безоплатна медична послуга – це така послуга, яка надається пацієнту відповідно до затверджених міжнародно – правових і національних

стандартів у сфері охорони здоров'я; 2) оплатна медична послуга (сервісна, або альтернативна безоплатній медичній послугі) – це послуга, що забезпечує додаткові комфортні побутові умови під час перебування пацієнта в медичній установі, при проведенні досліджень, консультацій, лікування, профілактики захворювань тощо.

Література

1. Болотина Н. Б. Право соціального захисту України: Навч. посіб. / Н. Б. Болотина. – К.: Знання, 2005. – 615 с.
2. Про затвердження переліку платних послуг, які надаються в державних закладах охорони здоров'я та вищих медичних закладах освіти: Постанова Кабінету Міністрів України від 12 травня 1997 р. № 449 // Урядовий кур'єр. – 1997. – 29 травня. – № 93.
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку платних послуг, які надаються в державних закладах охорони здоров'я та вищих медичних закладах освіти» від 25.11.1998 р. № 15-рп/98 // Офіційний вісник України. – 1998. – 31 грудня. – № 50. – Ст. 119.

УДК 92.342.1

Коваль М. В., к.ю.н., професор,
Національний університет ДПС України, м. Ірпінь, Україна

КОНСТИТУЦІЙНІ ТЕРМІНИ ВІДНОСНО ПРАВ ЛЮДИНИ ЯК ОБ'ЄКТ ТЛУМАЧЕННЯ В ПРАВІ

Прийнята у 1996 році Конституція України – Основний Закон нашої держави характеризується гуманістичною направленістю. Це проявляється, зокрема, у тому, що найбільша частину статей Конституції, а це майже третина [1], присвячено правам і свободам та законним інтересам людини і громадянина, та й у тому, що у ній також закріплено низку таких прав і свобод, яких не було у будь-яких попередніх національних конституційних актах, і, нарешті, у тому, що конституційні положення з цих питань змістовно, а часто-густо й текстуально збігаються з положеннями, зафіксованими у фундаментальних міжнародно-правових актах з цієї проблематики, як-то Загальній декларації прав людини, Міжнародних пактах про економічні, соціальні і культурні права та про громадянські і політичні права, Європейській Конвенції щодо захисту прав людини і основоположних свобод та інших міжнародно – правових документах, що торкаються прав людини.

Слід зазначити, що як ніколи раніше, в Основному Законі нашої держави закріплені гарантії правоохорони й правозахисту людини та громадянина,